1942 Yılının
En Modern
ÇOCUK
Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşembe günleri çıkarılır

Yıl 10- 5 İkinci Teş in 1942-Sayı 15

MİLLİ KÜTÜPHA
ANKARA

170

Yazan: Welles | **Çeviren: Vahdet Gültekin**

— Geçen sayıdan devam —

Harding'in, kendisini uzun müddet mevkuf tuttuğu için şefe müthiş kızmış oldu ğu görülüyordu. Kaşlarını çatarak başmı dikti ve konuşmıya tenezzül etmiyormuş gibi bir hal aldı.

Rudolf, onun bu hareketinin mânasını anlamamış gibilerden gelerek sözüne devam etti:

— Sizden istediğimiz iş hepsinden mühim. Maden kuyularımızdan çıkacak ham maddelerden bize benzin ve zehirli gaz yapacaksınız...

Doktor Harding, bu son sözler üzerine şiddetle başını kaldırdı:

— Hayır! dedi. Size evvelce de söyledim: Benzin çıkarmasına çıkarırım, fakat zehirli gaz yapmam!

Rudolf yine müşkül bir vaziyete düşmüştü ve işlerin tekrar çatallaşacağından korkmıya başlamıştı. İhtiyarı tatlılıkla yola getirmiye çalışarak:

— Fakat, dedi, bize zehirli gaz da lâzım. Havalara çıkıp düşmanın üzerine akın edecek olan tayyarelerimiz onlara ne atacak? Sade bomba para etmez ki! Sonra, inadınızda hiçbir mâna göremiyorum. Mademki zehirli gaz yapmasını içimizde bilen bir tek sizsiniz, memleketinizin bu ihtiyacını temin etmek vazifenizdir. Sizin kafanızı yarıp içindeki bilgiyi alama ya...

Rudolf, işi şakaya vurmak ve ihtiyar ahbapça konuşmak istiyordu. Fakat, do tor Harding, onun kendisine ne kada muhtaç olacağını anlamış, mevkufke çektiği sıkıntıların acısını çıkarmağı ta sarlamıştı.

— Kafamdaki bilgi benim malımdır, di yordu. Onu istediğim şekilde kullanma hakkı da benimdir. Bununla beraber, bi gimi, yurdumun faydasına kullanmanı da bir vazife olduğunu unutmuyorum. Fa kat, bence zehirli gaz yapmak ve bunu baş ka insanlara karşı kullanmak yurdum fayda getirecek bir şey değildir.

Rudolf, Harding'i yola getirmenin mün kün olmadığını görüyordu. Yine sert bi tavır alarak:

— Demek sizden istediğim şeyleri re dediyorsunuz? diye sordu.

Doktor kısaca:

— Evet, dedi.

— Fakat beni ileri vardıracaksınız!

Doktor Harding, soğukkanlılığını boz madan duruyordu.

Bu sırada Roxana, Rudolfun yanına yaklaştı, bir şeyler fısıldaştılar. Şef ba şını salladı. O anda kadının gözleri Gor don'la karşılaştı. Mühendis, sanki ondan yardım ister gibi bakıyordu.

Roxana, Rudolfun yanından çekilince Gordon ilerledi:

— Müsaade ederseniz bir şey söyliyece ğim, dedi. Siz, hava kuvvetlerimizi yeni baştan kurmak ve filolarımızla havalara hâkim olmak istiyorsunuz değil mi?

Rudolf, Gordon'un sözü nereye getirmek istediğini farkederek:

— Evet, dedi.

— O halde siz başka bir şeyle meşgu olmayın, bu işi bana bırakın ve yanıma

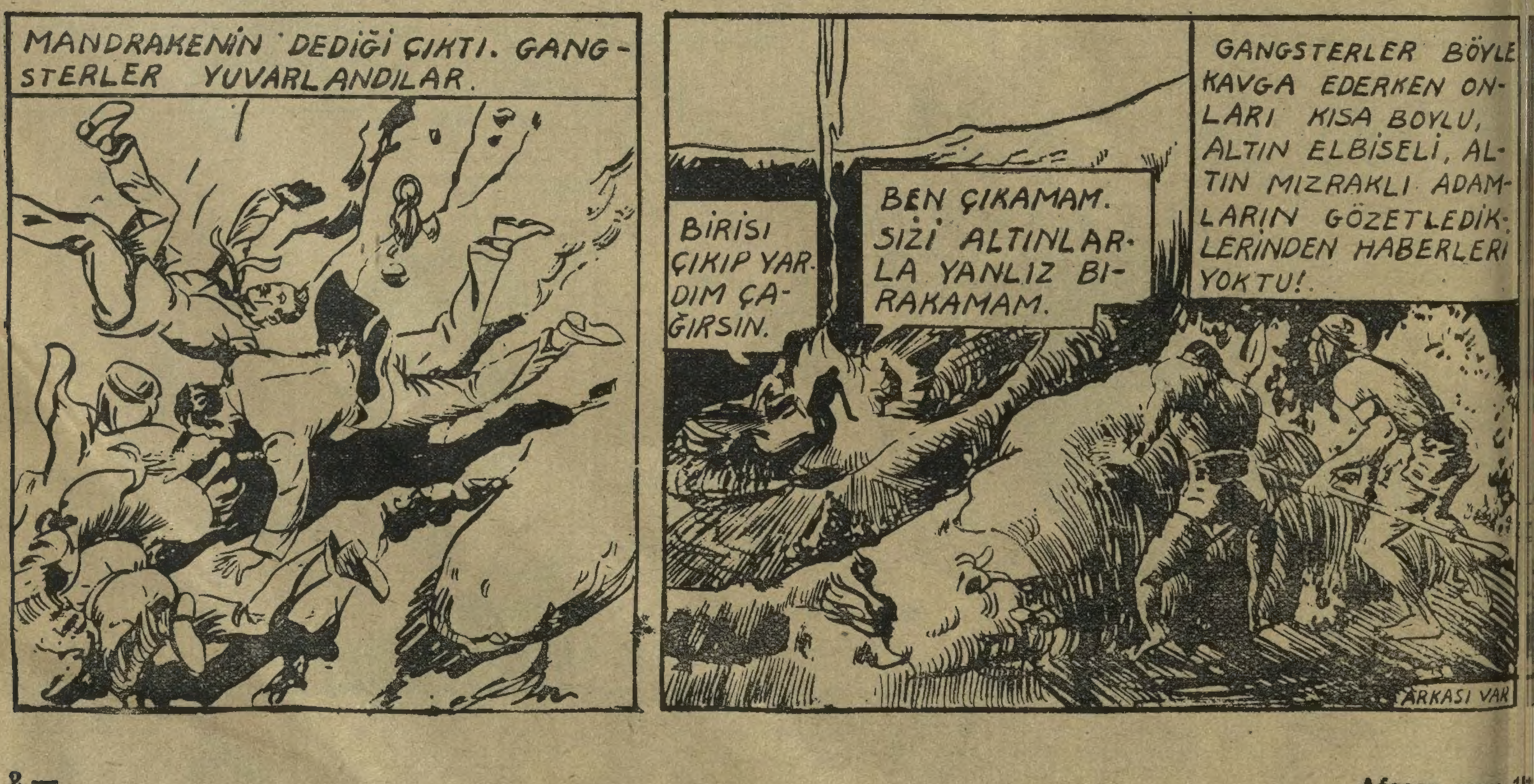

ğim arkadaşları verin. Onları çalış- ...k, biglilerinden istifade etmek benim ...ğim iş. İstediğiniz neticeyi ben, Ca- ...e doktor Harding çalışarak kısa bir ...manda alacağımızı umuyorum. Bu iki ...kadaşım benimle çalışmalarına müsaade ...erseniz arzunuz yerine gelir, etmezse- ...z hiçbir şey yapılamaz.

— Benimle âdeta pazarlık eder gibi ...muşuyorsunuz!

— Buna mecburum, vaziyet bizi buna ...ecbur ediyor. Fennî işlerinizi, ilmî ihti- ...çlarınızı görecek olanlara böyle mua- ...ele ederseniz istediklerinizi elde ede- ...ezsiniz.

Roxana, bu meselenin artık kapatılma- ...nı ister gibi ve Gordondan yana çıka- ...ak şefe:

— Ben de bunu söyledim ya sana hep! ...di. İşi lüzumundan fazla uzattın, dur- ...un! Artık fazla lâkırdıya lüzum yok. ...öpeği öldürürsen ava gidemezsin...

VII

Ertesi gün, Richard Gordonla John Ca- ...al bir tayyarenin başında çalışıyorlardı. ...u iki adam birbirlerile çok iyi anlaşmış- ...ardı. Cabal bütün bilgisini kullanarak ve hakikaten içten gelen bir arzu ile ça- lışıyor, Gordon da bir yandan iş görüyor, bir yandan da kendisinden fazla bilen ar- kadaşından bazı ustalıklar kapmıya çalı- şıyordu.

Etrafta birçok kırık dökük tayyare ... ruyordu. Bunların adam edilerek yep... ni bir şekilde göklere yükseltilmesi ... mühim bir iş bu iki adamın omuzları... yüklenmişti.

Fakat onlar orada yalnız ve serb... değildiler. Rudolf Gordonun iyi niyeti... ğine itimat etmekle beraber Cabal'... şüphe ediyordu. Maden kuyuların... çıkarılan ham petrolün temizlenmesi ... ile uğraşan Harding'in lâboratuvarı ... rında da Rudolfun başka adamları va... ve bunlar da doktoru göz hapsinde bu... duruyorlardı.

Akşam olunca John Cabal muhafı... rın arasında yine hapishanesine götü... dü, mühendis Gordon da tek başına ... ne döndü.

Cabal hücresinde, bir iskemleye ... muş, gündüzkü yorgunluğunu dinlen... miye çalışıyordu. Fakat, onun vücu... deki yorgunluğu bu kuru iskemleden ... yade, zihnindeki düşüncelerin dinle... diğine şüphe yoktu. Yüzü hafif bir ... lümseme ile gerilmişti.

Bu sırada kapı vurulur gibi geldi. ... lak kabarttı. Dalgınlığı arasında pe... farketmişti. — Devamı gelecek sayıd...

ALTI AYAKLI ŞEYTAN

Genç gazeteci uçaktan ilk çıkan yolcu oldu. Bilmediği bu memlekete o kadar büyük bir sevinçle geliyordu ki, uçak durur durmaz kendini dışarıya atmıştı. Arkasından arkadaşlarından biri daha indi ve onu kolundan tutarak:

— İşte Hindistana ayak bastık nihayet, Tuğrul, dedi. Şimdi anlat bakalım, neler yapacaksın?

Tuğrul arkadaşını kendisile beraber sürükliyerek hızlı hızlı yürümeye başladı ve:

— İlk önce şu tarafları bir dolaşmak, şehre ondan sonra girmek istiyorum, dedi. İnsan dört bir yanını iyi bilmeli ki başladığı işi başarabilsin.

Genç ve ateşli Türk gazetecisi buralara, yabancı ülkelerin yaşayışını öğrenmek ve onları kendi memleketindekilere tanıtmak isteği ile gelmişti. Delikanlılığın verdiği macera hevesi de içinde bir yanardağ gibi kaynıyordu.

Uçaktan çıkan yolculardan dört kişi biraz ileride bekliyen bir otomobile doğru gidiyorlardı. Öteki yolcular şehre gitmek üzere hava yollarının otobüsüne binerken bunların başka yana gidecek bir otomobile binmesi Tuğrul'a merak oldu. Onların yanına yaklaştı.

Uçaktan çıkan yolculardan dört kişi görünce:

— Ne o? diye sordular. Siz şehre gitmiyor musunuz?

— Hayır, şehre ne zaman olsa giderim. İlk önce şöyle bir etrafı gezmek istiyorum.

Hindistanda eski eserleri ve eski insanların tarihini araştırmak üzere kazılar yapmıya gelen heyetin bu dört âzası hep birden sevinmişlerdi. Reisleri olan ak saçlı bilgin:

— Öyle ise, dedi, bizimle beraber gelin. Biz, Hindistanın en görülecek yerlerine gidip en garip şeylerini öğrenmiye çalışacağız. Üç saatlik bir otomobil yolculuğuna dayanırsanız otuz yıl Hindistanda kalsanız göremiyeceğiniz şeylerle karşılaşırsınız.

İçinde zaten macera hevesi kaynayan genç gazeteci otomobile bindirmek için bundan daha güzel bir sebep olamazdı.

Üç saat sonra, bir ormanın biraz ilerisindeki kayalık bir yerin başında otomobilden indiler. Tuğrul yolda onların giriştikleri araştırmalar hakkında malûmat almıştı: Bir bilgin ve üç yardımcısından ibaret olan bu heyet Hindistanda, yeryüzünde yaşamış en eski insanların iskeletlerinin bulunduğu yerlerde, kazı yapıp o çağlara ait eser ve kemik gibi şeyler çıkarmıya gemlişlerdi. Ak saçlı bilgin:

— Şimdiye kadar yeryüzünde en eski insan iskeletleri Avrupanın aşağı batı aylarında bulunmuştur, diyordu. Halbuki biz biliyoruz ki yeryüzünde ilk insan hayatı Asyada başlamıştır ve mukaddes kitaplarda da Âdemin dünyamıza bu yanlarda indiği söylenir. Bugünkü bilimde ilk insanların Asyada doğup ilk medeniyetlerini yine Asyada kurduklarını söylüyor. Onun için, bizim burada yapacağımız araştırmalar bu hakikati daha kesin bir biçimde belirletecek vesikaları ortaya koyacaktır.

Tuğrul, ihtiyar bilginin söylediklerini dinlerken, bu kadar değerli ve önemli bir bilim çalışmasına katışmış ilk gazetecinin kendisi, yani bir Türk olacağını düşünerek göğsü kabarıyordu.

***

Aradan üç gün geçti. Bu üç gün içinde bilgin ve arkadaşları, oraya daha önceden getirttikleri adamların yardımı ile geniş bir yeri kazdılar ve araştırmalarını ilerlettiler. Daha ilk gün, pek derinliklere gitmeden çıkan eserler onlara büyük ümit verdi.

Fakat, dördüncü günün sabahı ihtiyar bilgin'i çok düşünceli ve kederli buldular. Kendisini büyük bir bilim hakikatini ortaya çıkarmak uğrunda harcamaktan çekinmeden bu saygı değer adam, arkadaşlarına düşüncesini açmak da istemiyor, yalnız halleri ile, kendisini çok üzen bir şeyin bulunduğunu anlatıyordu.

Onun bu halini herkesten önce Tuğrul farketmişti. Bir aralık bilginin yardımcılarından birinin yanına yaklaşarak:

— Ne o? diye sordu: Bizim hoca bugün biraz düşünceli. Ne var acaba?

Genç tarihçi:

— Vallahi bilmem, dedi. O ara sıra böyle düşünceli bir hal alır. Fakat biz kendisine sormayız. Sorduğumuz zaman kızar; kendi haline bırakmak daha iyi.

Tuğrul:

— Siz belki soramazsınız ama, dedi. Ben yabancıyım, sorarım.

— Söylemez ki.

— Ben bir kere sorayım da, söyleyip söylememek onun bileceği iş.

Tuğrul, bilginin yanına yaklaşıp selâm verdi ve:

— Sizi bugün biraz düşünceli görüyorum, hocam, dedi. Herhalde bilimlik bir mesele üzerinde düşünüyorsunuzdur.

Bilgin gülümsiyerek başını salladı ve:

— Hem öyle, hem de değil, dedi.

Bilginlere has bir çetrefil cümleden Tuğrul pek bir şey anlamamıştı.

— Affedersiniz, dedi. Anlamadım.

Bilgin, yanında delikanlıya yer göstererek:

— Otur da anlatayım oğlum, dedi Ben buraya gelirken çok hazırlık yapmıştım. Hele öyle bir vesika bulmuştum ki, eski Hintlilerden kalma ipek üzerine yazılı bir plân olan bu vesika ile ilk insanların iskeletlerinin bulunduğu bir yeri hemen bulacaktım. Fakat bunu şimdi kaybettim. Daha doğrusu çaldırdım.

— Kim çaldı?

— Kimin çaldığını da biliyorum. Bu işi yapan yakınlarımızda oturan yarı vahşi Hintlilerdir. Onlar, yanımızda çalıştırdığımız yerlilerden, bizim buraya ne için geldiğimizi öğrenmişler. Tabiî, bilgisiz kimseler oldukları için, bizim ne yapmak istediğimizi anlayamazlar. Onların kafalarının içinde bir takım asılsız inançlar vardır. Sözde biz, onların mübarek tanıdıkları şeyleri yakıp yıkmağa gelmişiz. İşte, bu işe engel olmak için benim o değeri biçilmez vesikamı çaldılar.

Tuğrul bu işe çok ilgilenmişti:

— Peki, dedi. O yarı vahşilerin yanına gidip ellerinden bu vesikayı alamaz mıyız?

— Nasıl alabiliriz? Biz beş kişiyiz, onlar belki beş bin. Silâhlı kuvvet çağırtsak bu sefer işin zora bindiğini görürler, ve-

(Devamı 9 uncu sahifede)

BİR EL ATEŞ

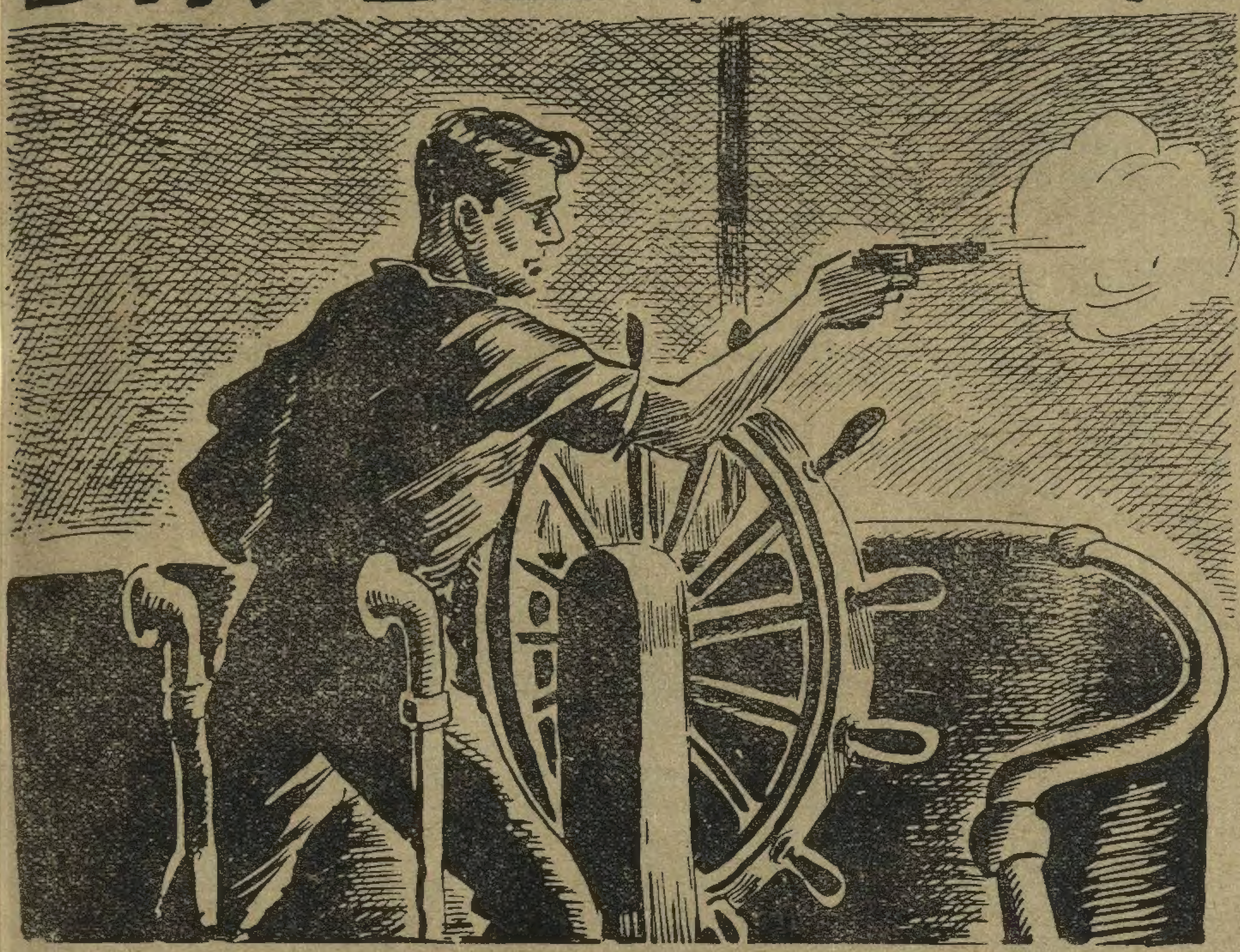

ırtınalı bir gecede Karadenizin dalga- arasında çırpınan küçük «Marti» va- ınun yolcuları büyük bir korku içinde ahı ettiler. Güneşin doğması ve orta- n ağarması fırtınayı durdurmuş, dal- arı sakinleştirmiş değildi. Fakat, gün- olması herkese yeni bir ümit veriyor, ketin dehşet havasını biraz gideri- du.

Marti» Giresundan fındık yüklemiş, asundan tütün almış, bu arada binen kişi kadar bir yolcu ile beraber, İstan- a geliyordu. Biraz rüzgârlı olan hava, op burnunu döner dönmez birdenbire a fazla bozmuş ve müthiş bir fırtına ini almıştı. Küçük gemi akşama kadar galarla boğumuşmuş, hele gece daha adeleşen fırtına içinde, dağ gibi dal- ar arasında bir fındık gibi sallanıp muştu.

Sabah olduğunu görüp sevinen yolcula- bu sevinçleri uzun sürmedi. Vapur, bir- nbire yavaşladı ve nihayet durdu. Her s birbirine bakışıyor:

— Neye durduk acaba? diye soruyor- dı.

Yolcular arasında bulunan Dursun he- n atladı ve makine dairesine koştu. O- da gemicilere sordu.

— Pervane kırıldı, dediler. Bu fırtınaya dayanır! Allah vere de tekne parçalan- sa.

Hakikaten, «Marti» pek küçük ve eski r gemi idi. Bunca yıl o denizlerde dal- larla çarpışmış, bütün dayanıklığını ybetmişti.

Dursun:

— Peki, şimdi ne yapacağız? diye sor- u.

— Gemicilerden biri gülerek:

— Ne yapacağız! dedi.Hiç! Ya dalgaların akıntısına gideceğiz, yahut da...

Daha fazla söylemedi, sustu.

Dursun:

— Yahut da? diye sordu.

Gemici cevap verdi:

— Talihimiz varsa büyük bir gemi buluruz, arkasına takılıp gideriz. ervaneyi denizi nortasında tamir edemeyiz ya!

Denizcinin düşündüklerinden ikincisi, yani talih kendisini göstermekte gecikmedi. Kaptan, pervane kopup gemi durunca telsizle yardım istemiş ve kendisine, o gece Samsundan kalkan büyük posta vapurunun yolda olduğunu, geçerken on'arı alacağını haber vermişlerdi.

O gün öğleye doğru fırtına kesildi ve deniz duruldu. Şimdi «Marti» suların akıntısile biraz sürüklenerek, hemen hemen olduğu yerde duruyordu. Kendilerini yedeğe alacak vapur da geleceğine göre, yolcuların artık korku ve üzüntüsü kalmamıştı.

Fakat, Samsundan kalkan posta vapuru «Aslan» o gün ancak akşam üzeri oradan geçecekti. Demek ki akşama kadar deniz ortasında bekleyeceklerdi.

Dursun, bu vakti boş geçirmemek için kaptanın yanına çıktı ve ondan denizcilik hakkında bazı şeyler öğrenmiye çalıştı. «Marti» nin yağız kaptan adile anılan kaptanı çok eski bir denizci idi. Dursuna:

— Yirmi yıllık kaptanlık hayatımda bu iş ilk olarak başıma geldi, diyordu.

Kaptan ondan sonra Dursuna ve yanındaki öteki gemicilere deniz maceralarını anlattı. Böylece akşamı ettiler. Güneş batmak üzere iken uzaktan «Aslan» vapuru göründü.

Biraz sonra «Marti», posta vapurunun arkasına bir halatla bağlanmış olarak gidiyordu.

Dursun artık güvertede gemicilerle ahbap olmuş, onlarla konuşup şakalaşıyordu. Bir aralık denizde bir yeri göstererek:

— Bakın! dedi. Uzaktaki şu takadan bize mendil sallıyorlar.

Gemiciler o yana baktılar ve içlerinden biri:

— Mendil sallamıyorlar, dedi. işaret veriyorlar. Gemici dilinde bu işaret, yardım istemektir. Acaba ne var?

Dursun:

— Sakın onların da makineleri bozulmuş olmasın, dedi.

vapuru yavaşladı ve takanın kaptanı yağız kaptana. motörlerinin bozulduğunu söyledi ve bir saat için vapura bağlı olarak gitmek müsaadesini istedi.

Yağız kaptan ona da peki dedi ve taka «Aslan» vapuruna bağlanarak gitmiye başladı. Şimdi posta vapurunun arkasında biri «Marti» gemisi, biri taka olmak üzere iki tekne bağlanmış bulunuyordu.

***

Artık rahat rahat ve makinesini çalıştırmadan, bağlı olduğu vapurun arkasından sürüklenerek giden «Marti» de gece olunca herkes erkenden yatmış, bir gece evvelki uykusuzluğun acısını çıkarıyordu.

Yalnız Dursun uyuyamıyordu. Yağız kaptandan dinlediği deniz hikâyeleri onda gemicilik hevesini uyandırmıştı. Güvertede, dümenin yanında ayakta durmuş, denizi, gökyüzünü ve yıldızları seyrediyordu.

Birdenbire, gözü bir yere takılarak ileri doğru bir adım attı ve daha dikkatele baktı:

Takadan bir adam, teknenin kenarına kadar gelerek denize eğilmiş, «Marti» yi posta vapuruna bağlayan halata doğru uzanıyordu.

Dursun:

«Acaba ne yapacak?» diye düşünerek bakarken, adamın elinde bir bıçağın parıldadığını gördü. Artık hiç şüphe yoktu: Adam, halatı kesmek ve «Marti» yi «Aslan» dan ayırmak istiyordu. Bunu niçin yapacaktı?

Herhalde şaka olsun diye değil. Bunda bir şeytanlık olacaktı. Kimbilir, belki de soyguncu çeteleri ve geminin halatını başladığı duyuldu. Bu suretle, motörün kesip onu denizin ortasında bırakmak, sonra içindeki malları soymak istiyorlardı. Belki de takanın motörü bozuk değildi de, sırf bu tuzağı kurmak için «Marti» ile beraber vapurun peşine takılmıştı.

Dursun bunları bir saniye içinde aklından geçirdi ve hemen kararını verdi: Buna mâni olmak lâzımdı. Fakat nasıl?

— Arkası 11 inci sahifede —

DİYANA
MARTENİN DONDURULMUŞ VÜCUDU ISSIZ BİR İZBEDE BULUNMUŞTU. KABA HARİTA DİYANA İLE MÜFETTİŞE MÜCRİMİN İZİNİ BULMAĞA YARDIM ETTİ. FAKAT İKİSİDE DOKTOR ANDRUS TARAFINDAN ESİR EDİLDİLER
ONU OKADAR ÇABUK CEZBEDEMİYECEKSİNİZ!
EĞLENMEYİNİZ. KOLAY, KOLAY CEZBEDİLMEM..
HER ŞEY HAZIR. AMELİYAT BAŞLADI. BU SULARLA TEMAS HALİNE GELDİĞİ ZAMAN İNME GİBİ BAŞLAR SONRA MUMYALANIR
BUM!..
YÜZBAŞI DEBRAT..
MELUN, SİZİ GÖRDÜĞÜME ÇOK MEMNUNUM.
NASIL YÜZBAŞI BENİ TUTACAĞINIZIMI ÜMİT EDİYORSUNUZ? ŞİMDİ ARTIK BENİ HİÇ TUTAMAZSINIZ. HAH! HAH!.
HAKKI VAR! BİZDEN KURTULUYOR. KENDİ ZEHİRİ İLE ÖLDÜ!.
BU GÜRÜLTÜ NE?
ÇOK CİDDÎ BİRŞEYE BENZİYOR.
ONUN MİMİKLERİNDEN ANLIYOR MUSUNUZ YÜZBAŞIM?
BİRŞEYLER SÖYLİYOR. İŞARETLE ANLAŞACAĞIM.
NE GÖRÜYORSUNUZ?
İYİCE FARK EDEMEDİM. GELİN SİZ DE BAKIN.
BİR UÇAK İNECEK. ACABA GELMESİ İYİ Mİ?
NE GİBİ. BİR TEHLİKEDEN KORKUYORSUN
GAYET TABİİ.. DOKTORUN ARKADAŞLARI GELİRSE...
BEŞ DAKİKA SONRA
İŞLER BOZUKSA ATEŞ EDİN. SONRADA ÇARESİNE BAKIN..
ATEŞ EDİN, BURASI BİR TUZAK
PEKÂLÂ..
DUMANDAN SONRA ÇETE BAŞKANININ YERDE ÖLÜ OLARAK YATTIĞI GÖRÜLDÜ
SİZE BU KADAR KÂFİ DEĞİL Mİ?
EVET!
UÇAĞA YÜRÜ!.. ŞİMDİ NERANIN KARARGÂHINA GİDELİM. ÇÜKÜ DOKTOR ANDRUS ECZALARINI BURADAN ALIYORDU GALİBA
ONDAN SONRA İŞİNİZ HÜKÛMETE BIRAKILIR.
DİYANA SAYENİZDE BU İKİ HAYDUT HARP İÇİN ZEHİRLERİ SATAMIYACAKLAR..
YARDIMINIZA TEŞEKKÜR EDERİM.
TİPAYA GELİNCE ODA BİRKAÇ SAAT SONR KISMETİNİ ALACAK.
DİYANA TEKRAR EVİNE YOLLANDI.
ARKASI VAR.

AVCI BAYTEKİN
BAYTEKİN VE ARKADAŞI, AKBAŞ REİSİN HABERCİSİNİ KARNAĞIN GİZLİ YERİNE KADAR TAKİP ETTİLER. BURASI PAGAN ADALARININ DAĞLARINDA İDİ. LİLİNİN KARNAKTA ESİR OLDUĞUNU BİLMİYORLARDI..
YERLİ HABERCİNİN NEREYE GİTTİĞİNİ GÖRDÜKTEN SONRA İKİ ARKADAŞ GELE BİLE BEKLEDİLER..
BU KAYIK BİZİM İKİMİZİ BİRDEN GÖTÜRMEZ KOLU, SEN BİN, BEN YÜZEREK GEÇERİM..
KOLU BÜYÜK BİR HALKA ÇİZDİKTEN SONRA KARNAKIN BULUNDUĞU ADAYA ARKADAN YANAŞTI...
BİRKAÇ DAKİKA SONRA KAYALIĞA AYAK BASTILAR.. BİRDENBİRE...
JÜDİTH, KARNAKIN YEĞENİ GÖRÜNDÜ.
EĞER HAYATTA KALMAK İSTERSENİZ HEMEN BU KAYIĞA BİNİP GECİKMEDEN BURASINI TERK EDİNİZ..
GENÇ KIZ BAYTEKİNE DOĞRU TÜFEĞİNİ DOĞRULTUNCEYE KADAR GENÇ ADAM KARŞISINA DİKİLDİ..
BİZ ZALİM KARNAKI ARIYORUZ. HER HALDE SİZ ONU KORUYACAK DEĞİLSİNİZ?.. GİTSENİZ DAHA İYİ OLUR. GELEN İNSANLARIN NE OLDUĞUNU BİLİYOR MUSUNUZ?.
BİZ TALİİMİZİN ARKASINDAN YÜRÜYORUZ. YARDIMINIZLA BİZ ONU ESİR EDEBİLİRİZ. OLMAZ MI?
HAYIR! HAYIR! O BENİM AMCAMDIR. ŞİMDİ ONUN DİMAĞI BOZULMUŞTUR. EVVELCE ÇOK İYİ BİR ADAM İDİ. TEKRAR İYİ OLACAKTIR. RİCA EDERİM, ÇEKİLİNİZ. YOKSA ATEŞ EDECEĞİM
BAYTEKİNİN BİR İŞARETİ ÜZERİNE KOLU GENÇ KIZDAN TÜFEĞİ ALDI. BAYTEKİN BİR ELİLE AĞZINA SARILDIYSA DE GENÇ KIZ BAĞIRDI
SESİ İŞİTEN KARNAK DELİ GİBİ YATAĞINDAN FIRLADI...
EVET, KARNAKIN GENÇ YEĞENİ BİRDENBİRE BAĞIRMIŞ VE AMUCASINI UYANDIRMIŞTI..
ONU YÜKSEK BİR KAYALIĞA BAĞLADILAR. GENÇ KIZ HİDDETİNDEN DELİ OLUYORDU.
GENÇ TUTSAKTAN ALDIKLARI TEK SİLÂHLA KARNAKIN YUVASINA DOĞRU YOLLANDILAR..
KARNAK PENCEREDEN ATEŞE BAŞLADI. FAKAT YÜZÜ BİRDENBİRE BURUŞTU...
O SIRADA EVİN KARŞISINDAKİ BİR YERDEN BİR AVCI ATEŞ ETTİ...
ARKASI VAR

TARZAN VE ALTIN ARSLAN

— Geçen sayıdan devam —

— Susun! diye bağırdı ve yerlilerin başına doğru dönerek:

— Gel benimle beraber, dedi, çadıra gidelim ve olup bitenleri bana yeniden ve en ufak noktasına varıncaya kadar birer birer anlat.

Çadırda, yerlilerin başı bütün olup bitenleri birer birer anlattı. Flora bunları dinledikten sonra arkadaşlarına dönerek:

— Gün gibi aşikâr, dedi. Anlaşılan, ilâcın tesiri geçince Tarzan kendine gelmiş, adamlarını yanına alarak bizi takip etmiş, yolda Estebanı öldürmüş ve buraya gelmiş, altınları alıp gitmiş. Bizim için yapacak yalnız bir şey var: Tasıtarağı toplayıp Afrikadan gitmek. Çünkü Tarzan bizimle bir daha karşılaşırsa muhakkak ki hiçbirimizi sağ bırakmaz.

Bluber'in canı sıkılmıştı. Kaşlarını çatarak:

— Ben onu, bunu bilmem, diyordu. Altınlarımı isterim ben!

Throck atıldı:

— Sus şimdi sen de! Ne olurdu Tarzan senin karşına çıksaydı da Estebanın yerine seni gebertseydi! Aramızdan eksik olurdun.

Peebles:

— Lâkırdı ile vakit geçireceğimize, Tarzanın arkasından gitsek daha iyi ederiz, dedi. Madem ki altınlarımızı çaldı, kendisini bulup altınları geri almalıyız. Onu başıboş mu bırakacağız?

Flora Havkes acı acı gülümsedi:

— Tarzanla çarpışmıya kalkışmak delilik olur, dedi. Onun yanında Vezirî kuvvetleri var. Bilirsiniz ki bunlar Afrikanın en savaşçı insanlarıdır. Hele başlarında bir de Tarzan oldu mu dünyada mağlûp edilmezler. Sonra, Tarzana karşı hiçbir yerliyi beraberinize alıp gidemezsiniz. Ovaza'ya Tarzanla çarpışmıya gideceğimizi söyleyin, bakalım geliyor mu? Bence yapılacak tek şey var: Afrikadan çıkıp gitmek.

Floranın arkadaşları korku ve heyecan içinde susmuşlardı. Yalnız Bluber tekrar söylenmiye başladı:

— İki bin ingiliz lirası! İki bin ingiliz lirası gitti! Ben bunu kazanmak için son meteliğime kadar harcadım. Kör talih, ne olacak! Hayatta zaten talih hiçbir gün bana gülmemiştir.

Kraski, gözlerini yere dikmiş, o zamana kadar söylenenleri hiçbir lâkırdı etmeden, öyle, dinlemişti. Nihayet o da ağzını açtı:

— Biz buraya eğlenceye değil, servet elde etmiye geldik, dedi. Ellerinizi kollarınızı sallaya sallaya dönmek niyetinde iseniz güle oynaya İngiltereye gidebilirsiniz. Fakat ben hiç de bu niyette değilim. Opar hazinesi elimizden gitti ise başka şekilde para bulmak yollarını arayacağım. Burası Afrika. Macerayı ve tehlikeyi göze alan insan, burada aradığı serveti de bulur...

Peebles onun sözünü keserek:

— Yani, ne demek istiyorsun? diye sordu.

— Ne demek istediğim meydanda: Ovaza ile sık sık konuştum ve onların dilini öğrenmiye çalıştım. Onunla konuşurken öğrendiğim birçok şeyler daha var. Bu adamla konuşacak olursak bize yol gösterir sanıyorum.

Flora:

— Kafanda bir düşünce olduğunu hissediyorum, Kraski, dedi. Dilinin altındaki baklayı çıkar da açıkça anlat ne demek istediğini.

Karl:

— Beni dinleyin, dedi. Bu taraflarda esir ve fildişi tüccarlığı yapan birkaç Arap var. Ovaza onların yerini biliyor. Esirler kendilerinden memnun değil ve isyan etmeğe hazır bir halde bulunuyorlar. Araplar birkaç kişiden ibaret. Şimdi ben diyorum ki, bu esirlerle anlaşacak olursak onları ayaklandırırız ve hep beraber Araplara saldırarak fildişlerini ele geçiririz. Sonra da esirleri serbest bırakırız. Ovaza ile adamlarını da ele geçirdiğimiz fildişlerinden bir pay veririz.

Flora:

— Peki ama, dedi. Ovazanın bu teklifi kabul edeceğini nereden biliyorsun?

Kraski cevap verdi:

— Bana bunu asıl kendisi teklif etti de ondan.

Öteden Peebles atıldı:

— Üzerinde düşünmek lâzım gelen bir mesele bu, dedi. İş yürürse hiç de fena olmaz. Ben de altınlarımın yerine fildişi alırım.

Kraskinin fikrini hepsi kabul etti ve işe geçildi.

BÖLÜM XI

Elmas Sarayı

Tarzan, dev gorilin ölüsünü Gomangani'lerden uzağa götürürken, merak etmiş, uzaktan gördüğü büyük binaya doğru gitmiye başlamıştı.

İlerledikçe burnuna bir koku geldiğini duydu. Pişmiş yemek kokuyor ve buna bir yandan da ödağacı kokusu gibi bir koku karışıyordu. Fakat bu koku acaba Bolganilerin köyünden mi geliyordu, yoksa karşıdaki büyük binadan mı?

Tarzan hem bunları düşünüyor, hem de karşısındaki bu büyük yapıya baka baka yürüyordu. Burası kimindi? Binanın yapılışına bakılırsa buranın medeniyet görmüş kimselere ait olduğunu düşünmek lâzım gelirdi.

Fakat ilerledikçe, burnuna gelen kokulardan, dev gorillerin yanına yaklaştığını anladı. Bunun üzerine, arkasındaki goril ölüsünü bırakmadan, ağaçların arasına daldı ve oradan etrafına bakınmağa başladı. Karşısında yüksek bir duvar vardı. Duvarın arkasındaki bina son derece garip bir yapı idi ve Tarzan şimdiye kadar böyle bir bina görmemişti. Adeta, peri masallarında anlatılan büyük saraylara benziyordu.

Tarzan şimdi burnuna gelen kokuları da daha iyi duyabiliyordu. Bu, Bolgani'lerin kokusu ile ödağacı kokusunun karışmasından ileri geliyordu. Tarzan bu arada altın aslan Numanın kokusunu da duydu.

Duvarın etrafında ağaçlar seyrekleşiyordu. Onun için Tarzan, ağaçları siper alarak daha fazla yaklaşamadı. Bununla beraber, çalılıkların arasına saklanarak ve sürüne sürüne duvra doğr uyaklaşmıya başladı. Buradan duvarın içindeki bina daha iyi görünüyordu. Bu, çok büyük bir yapı idi. Daha doğrusu, koskoca bir saray! Duvarlarına kakılmış olan elmas gibi ve renk renk kıymetli taşlar güneşte parıl parıl parıldıyordu. Sarayın kubbesinde ve kulelerinde de hep böyle ışıl ışıl ışıldıyan elmaslar vardı.

Sarayın arkasında uzanan yerler desekilmiş tarlalara benziyordu. Buralarda

e sarayın yakınlarında bir alay siyah in-
nlar gidip geliyordu. Bunlar çırılçıplak
olaşıyorlardı ve Tarzanın Opar kraliçe-
ni bıraktığı köydeki insanları andırıyor-
ırdı. Tarlalarda ekip biçme işleri ile uğ-
aştıkları görülüyordu.

Onlardan başka, Tarzanın öldürdüğü
olganiye benziyen birkaç goril vardı ki
unlar, o çalışan siyah insanlara kuman-
a ediyorlardı. Bu yarı insan yarı gorille-
n üzerleri, güneşte ışıldıyan türlü kıy-
etli taşlarla süslü idi.

Tarzan, çalıların arasına gizlenmiş bun-
arı seyrederken sarayın büyük kapısın-
an iki Bolgani çıktı. Sarayın kapısı on
etre genişliğinde, on beş metre yüksek-
kte idi. Bolganilerin biri kapının bir
anına geçti, öteki de öbür yanında yer
dı.

Sonra, ikisi de ellerini boru gibi yapıp
ağızlarına götürdüler ve borazan gibi ses-
r çıkararak bağırmaya başladılar.

Tarlalarda çalışanlar, bu sesi duyar
uymaz işlerini bıraktılar ve hep bir ara-
a gelerek iki sıra oldular. Tepeye doğru
lkan merdivenlerin iki yanında yer aldı-
r. Sarayın kapısının önünde de iki sıra
arak bir alay siyah insan daha dur-
uştu.

Bu hazırlıklar bitince sarayın içinden
, bir borazan sesi işitildi ve arkasından,
apıdan bir alay çıktı.

Alayın önünde, başları kuş tüylerile
üslü dört Bolgani gidiyordu. Bunların
rkasından iki borazancı geliyordu. On-
rdan sonra da siyah yeleli bir aslan gö-
ündü.

Aslanın etrafında dört kişi vardı ve
unlar aslana bağlı olan kalın kalın dört
tın zinciri tutuyorlardı.

Aslanın arkasında da dört sıra üzerine
eşer beşer, yirmi Bolgani duruyordu.
unların elinde birer kılıç vardı. Fakat
u kılıçlar aslanı mı insanlardan, yoksa
nsanları mı aslandan korumak içindi,
unu Tarzan bir türlü anlayamamıştı.

Numa aslanı önlerinden geçerken, mer-
venin iki tarafındaki siyah insanlar se-
m durdular ve boyun eğdiler. Aslan
erdivenin başına gelince durdu ve o za-
an iki taraftaki Gomanganiler yerlere
adar kapanarak yüzlerini yere sürdüler.

İhtiyar bir aslan olduğ ugörülen Numa,
r dakika, sanki bütün bu insanları göz-
en geçiriyormuş gibi durdu ve gözleri
emnuniyetle parıldadı. Sonra etrafı tit-
eten bir sesle kükredi. Gomanganiler
unu duyunca korku ile titreştiler.

Tarzan kaşlarını çattı. Şimdiye kadar
nsanların vahşi bir hayvan karşısında bu
erece küçüldüklerini hiç görmemişti. Bu-
u insanlığa yediremiyordu. Vahşi hay-
anlar kuvvetçe üstünseler, insanlar akıl-
üstündüler ve aklın daima kol kuvve-
ni yeneceği muhakkaktı. İnsanların hay-
anlara esir olmaları tahammül edilecek
rzavallılıktı.

Alay, Numa aslanı ortalarında olmak
zere, merdivenlerden indi ve tarlaların,
ahçelerin arasından geçerek ilerledi. On-

dan sonra siyah adamlar tekrar işlerine koyuldular.

Tarzan, saklandığı yerden ayrılmıyarak, olup bitenleri seyretmeğe devam etti. Fakat, bu insanlarla, gorilleri bir aslanın etrafında toplayan sebebin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Numa ve etrafındakiler bahçelerin arasından geçerek gözden kaybolmuşlardı.

Tarzan düşünüyordu:

Bu aslanın ne gibi anlaşılmaz bir kuvveti vardı? Etrafındaki insanlar ve goriller ona niçin tapınıyorlardı? Nasıl oluyor da, tabiatin tersine olarak, bir hayvan bu kadar insanı esir gibi kullanıyordu?

Tarzan bunları düşüne düşüne bir çeyrek saat kadar bir vakit geçirdi. Birdenbire kulağına tiz bir borazan sesi geldi ve başını o tarafa döndürünce alayın tekrar ortaya çıktığını gördü. Tarlalarda çalışan Gomanganiler ve onlara kumanda eden Bolganiler yine sıra oldular ve alay, çıktığı gibi, yine aynı törenle saraya girdi.

Ormanlar kralı Tarzan, elini başına götürerek saçlarını karıştırdı ve düşündü.

Sonra, karar vermiş gibi, doğruldu ve ölü Bolgani gorilini orada bırakarak kendisi duvarın etrafını dolaşmıya başladı.

Sarayın dört bir tarafı bir biçimde idi ve etrafındaki duvar onu çepçevre her yandan aynı yükseklikte çeviriyordu. Yalnız, cenup tarafında, içinde sürü sürü keçilerin otladığı, etrafı çitlerle çevrilmiş düzlükler vardı. Onların yanı başında da içi tavuk dolu kümesler görülüyordu.

Biraz ilerde Gomanganilerin köyünde gördüğü, ağaçlara asılı kulübeler bulunuyordu. Gece olunca Gomanganilerin bunların içinde yattıkları anlaşılıyordu.

— Devamı gelecek sayıda —

ALTI AYAKLI ŞEYTAN

(Baştarafı 4 üncü sahifede)

sikayı yokederler. Bunu bir kurnazlık yapıp kurtarabilirsek ne âlâ. Yoksa...

Tuğrul hemen atıldı:

— Kurnazlığı bana bırakın, dedi. Siz o vesikanın şimdi kimin elinde olduğunu söyleyin.

— İyi bilmiyorum ama, herhalde şu ormanın ötesindeki kabilenin reisinde olacak.

— O halde iş kolay. Bu gece oraya gidiyoruz.

Tuğrul, yapmak istediğini bilginle arkadaşlarına anlattığı zaman hepsi sevinçle güldüler ve hemen o gece kabilenin bulunduğu tarafa yollandılar.

***

Pat Pata Rum kabilesinin reisi Huma Ti, her gece olduğu gibi o gece de, ipekli çadırının önüne oturmuş, yaktırdığı büyük ateşin karşısında keyif çatıyordu. Kabile halkının oturduğu öteki çadırlar daha küçüktü ve onların da önünde daha küçük ateşler yanıyordu. Yarı yabani bir yaşayışları olan bu yerliler, geceleri sabaha kadar hep böyle ateş yakarlardı. Çünkü onların inancına göre şeytanlar, cinler bu ateşten korkar, onlara saldırmazlardı...

Reis Huma Ti, dalkavuklarının anlattıkları masalları, dinleyip uykusu gelmiş, onları savdıktan sonra uykuya çekilmek üzere çadırına girmişti. Çadırın kapısında bir bekçi kalmıştı.

Huma Ti'nin, yatağına yattıktan sonra, gözlerini kapamadan evvel, arkasına uzanıp gözlerini çadırın kapısından görünen ateşe dikerek uzun uzun dalmak âdeti idi.

O gece, tam gözleri uyku ile kapanmak üzere iken, birdenbire yerinden doğruldu. Gözleri faltaşı gibi açılmış, korkudan bütün vücudü taş kesilmişti:

Ateşin üzerinden, altı ayaklı, kaplan suratlı, bir şeytan geliyordu. Onun inancına göre, ateşi geçen şeytan, yalnız, insanın canını almıya gelecek olan Azraildi. Karşıdan gelenin, alevleri yararak çadıra doğru atladığına bakılırsa, bu ölüm şeytanı olduğu muhakkaktı.

Pat Pata Rum kabilesinin reisi bir çığlık attı. Boğuk bir sesle kapıdaki bekçiyi çağırdı. Fakat zavallı bekçi, altı ayaklı şeytanı ondan daha önce görüp o saat bayılmıştı.

Reis Humati biran içinde şeytanı karşısında ve üzerine atılır bir halde gördü. Ondan ötesini bilmiyordu. Gözlerini kapayıp kendisinden geçmişti.

«Altı ayaklı şeytan», çadırdan çıkıp koşa koşa ormana daldığı zaman kendisini orada bekliyen bilginle üç arkadaşı onu kollarını açarak karşıladılar ve üzerindeki kaplan postunu atan Tuğrul onlara elindeki tarihlik vesikayı uzattı.

Bilgin bu değeri ölçülmez, eşsiz vesikayı Tuğrul'dan alırken onun elini bütün harareti ile sıktı ve:

— Türklerin zeki olduklarını sen bize bir kere daha gösterdin, oğlum, dedi. Yapacağımız araştırmalarda bize ettiğin bu yardımdan dolayı sana ben değil, ilerde bütün insanlık teşekkür edecek.

Gelecek sayıda

Tarzanın daha heyecanlı maceraları

Yazan : Rıza Çavdarlı

— Geçen sayıdan devam —

Heraklios kaşlarını çatmış olduğu halde kızına baktı:

— Kadınlar her şeye karışmamalıdır! dedi.

— Neden? O benim kocam değil mi?

Evdoksiya bunu dişi bir arslan gibi kükreyerek söylüyordu.

Batu, bu küçük kavgaya karışmıyor, kılıcını beline bağlıyordu.

Heraklios, kızını daha ziyade asabileştirmemek için, yavaşladı:

— Sözümü yanlış anlama kızım...

Fakat Evdoksiya hiçbir şey işitmiyor, dinlemiyordu. Güzel gözlerinin yol verdiği yaşlar, iri inciler gibi birbirlerinin ardından akarlarken, durmadan bağırıyordu:

— Hayır gitmiyecek! Benim bir tanecik Batum, sizin keyif ve arzunuza kurban verilemez.

Genç kadın çoktan isyan bayrağını açmıştı. Ne ses işidiyor, ne de bir şey dinliyordu.

Nihayet Batu han:

— Evdoksiya, dedi. Ne için bu kadar üzülüyorsun?

Evdoksiya, deli gibi kocasının boynuna sarıldı.

— Korkuyorum Batu?.. Korkuyorum!.. Senin için korkuyorum!

Dedi.

Hıçkırıklar zavallı kadını boğacağa benziyordu.

Fakat ne bu ağlamalar, ne bu göz yaşları para etmedi. Batu sonunda kendini kandırmış, küçük bir vâd ile yanından ayrılırken:

— Merak etme, geriden takip edeceğim!

Demişti.

Evdoksiya buna nasıl inanırdı? Babası ile kocasının atları, taşlardan ateş sıçratarak koşarlarken, bahtsız Evdoksiya da, sütninesini çağırmış, onun kolları arasına baygın düşerken:

— Gittiler! O gitti! Bir daha göremiyeceğim! diye korkuyorum!

Demişti.

Genç kadına bu his nereden ve nasıl geliyordu?

Acaba gerçekten bir daha çok sevdiği, üzerine titrediği kocasını göremiyecek miydi?

Ömrünü savaşlarda geçirmiş bu cesur Türk Hakanının karşısına çıkabilecek bir yiğit, bir pehlivan var mıydı?

O bunların hiçbirini bilmiyordu. Sadece içten gelen bir his ile, son derecede korkuyor, ağlıyor, durmadan ağlıyordu!...

Yaşlı gözlerini, artık uzakta, dağın sırtlarını aşan atlara bir daha çevirdi:

— Gittiler ha!..

Dedi. Sonra asabî, delirmiş gibi ilâve etti:

— Babamın, Bizansın kurbanı gidiyor?

Sütnine evlâtlığını okşıyarak sordu:

— Neye böyle düşünüyorsun Evdoksiya?

— Sus! Sütnine sus!.. Beni söyletme!.. Bu savaş babamın lüzumsuz bir kurumu için yapılmıyor mu? Zavallı Batu, onun kurbanı olacak!

Hâlâ ağlıyor, bakıyor, fakat artık atlar da görünmüyordu!..

***

(Zerdüşt) ün ateş tapınağı önünde durmadan inen Türk kılıçlarından çıkan alevler, ikinci bir ateş yığını vücude getiriyorlardı.

Savaş gece bile durmamış, bütün kuvvetile devam etmişti.

Sabahleyin erkenden Batu hanın, asker arasında görünmesi, pala sallamaktan yorulan kollara yeni bir kuvvet verdi.

Tapınak yıkılırsa, Heraklios için, zafer kazanılmış olacak, İranın, Bizans üzerindeki tazyiki, kökünden yokedilmiş bulunacaktı.

Heraklios, geride bıraktığı kızını, sevgili kocası arkasından ağlıyan, bayılan yavrusu, Evdoksiyayı çoktan unutmuştu.

Şimdi, hırs ile parlayan gözlerinde başında taşıdığı tacın kıymet ve büyüklüğü vardı.

Batu han, sevgili karısına vâdettiği gibi, kayın babasının yanında, savaşı bir tepeciğin üstünden seyrediyor, ara sıra emirler veriyordu:

— Sağ cenahtaki ağır atlı fena vaziyete giriyor! Çabuk hafif atlı koşsun!...

— Tapınağın önündeki hendekler doldurulsun! Siperler taşlarla yıkılsın!

Tapınacak istihkâmlarına yanaşmanın yolu yoktu. Türklerin pek ünlü olan okçuları, kale duvarları üstünden kaynar su atan İranlıları, birer birer yere serdikleri halde, bir türlü sayılarını azaltamıyorlardı. Otuz bin Türkün karşısına üç yüz bin adam dikilmişti.

Eğer palalarını atları ile beraber kullanmak meydanı olsaydı, Türkler çoktan bu kalabalığı önlerine katacaklar, meydanı insan leşlerile dolduracaklardı.

Fakat ne yazık ki sade ok muharebesi yapabiliyorlardı ve bunları da atmaktan kollar demir gibi de olsa, yorulmuşlar, bıkmışlardı.

Heraklios, hücumun dakikadan dakikaya gevşediğini pek iyi görüyordu.

— Batu, dedi. Askerde bir gevşeklik görüyorum!

Bunun Batu han da farkında idi. Gözü tapınağa saldıran erlere dikili olduğu halde cevap verdi:

— Evet baba...

— Askeri tekrar kuvvetlendirmek, iştahlandırmak lâzım!..

— Bana kalsa biraz hücumu gevşetelim!

Heraklios hemen isyan etti:

— Aman olmaz! Ok yayından çıkarken onu durdurmak pek tehlikelidir.

— Peki ne yapalım?

Heraklios başını salladı! Omuzlarını kaldırdı. Dudaklarını büktü:

— Bilmem ama, dedi. Bir şey kalıyor! Senin cesur hamlen lâzım!..

Batu, karısına verdiği vâdi hatırladı:

Kendi saltanatı için, kızının dulluğuna ve yetimliğine razı olan imparator babaya baktı. Bakışında, dudaklarının söylemediği şu sözler aşikâr bir şekilde okunuyordu:

— Saltanat ve onun hırslı ihtiyarı!...

Ve sonra da döndü:

— Peki, dedi. Ben hücum edeceğim!..

Heraklios, bu hücumun hemen yapılması için yalvarmağa başladı. Bir çocuk gibi ağlar bir sesle, damadının önünde diz çöktü.

— Devamı gelecek sayıda —

Afacan Bilmece kuponu : 15

KAZANANLAR

11 inci sayı bilmecenin çözülüşü

Soldan sağa: Pembe, Saygı, Çanak, Korku, İstanbullu, İsmet, İnönü; yukarıdan aşağıya: İyi, Üs, Su, Tam, Fa, En, Not, Saç, Kap, İn, Elâ, Al, Uz, Yan, Rol, Ön, Bağ, Ark, Len, Irk, Ulu, Un:

Kazananlar

1 — Muzaffer, Kiremithane mah. sok. 23 No. 15 A. Mersin. 2 — Nilüfer, Bozhane ilkokul S. 4 K. D. Ereğlisi. 3 — Ha..., lise sınıf 2-E No. 1181 Elâzığ. 4 — ...ehâ, Binbir direk Terzihane sok. No. 14-6 İstanbul.

Muhtelif kitaplar kazananlar

5 — Ayten, Zeytinlik Taşevler sok. No. 5 Bakırköy İstanbul. 6 — Sabahaddin, Kabataş erkek lisesi sınıf C. 4 No. 1775 İstanbul. 7 — Piyer, Yeniçarşı Lüks Ap. No. 33-6 Beyoğlu İstanbul. 8 — Şükrü, Ahmediye caddesi Eczane yanında No. 16 Üsküdar İstanbul. 9 — Yüksel, askerî hastane röntgen mütehassısı Dr. İsmet oğlu Erzurum. 10 — Nurten, Fındıklı İsmet İnönü ilkokul B. 5 No. 317 İstanbul. 11 — Konca, hâkim Abdullah kızı Yozgat. 12 — Hilmi ortaokul D. 1 Muğla. 13 — Selçuk, Yenişehir Ap. 8 Raif oğlu Karabük. 14 — ...acer, Sarıyer caddesi No. 176 Manisa. 15 — İsmet Darülâcezede Şişli İstanbul. 16 — Necdet, Sinanpaşa Neccar zade sok. No. 16 Beşiktaş İstanbul. 17 — Fikret, ortaokul sınıf C. 2 No. 249 Çanakkale. 18 — Suat, Lâleli Mesihpaşa sok. No. 81 İstanbul. 19 — Kandemir, Bozüstü Kanaklı cami aralığı N. komiseri evinde Bursa 20 — Tuğrul foto Behçet Ap. Kürkçü mah. Konya. 21 — İhsan, ortaokul sınıf ... 4 Tarsus. 22 — Nâmık, ortaokul sınıf ... 4 No. 808 Tarsus. 25 — İlhami, Saman pazarı İstiklâl mah. Örtmebaş sok. No. 3 Ankara. 26 — Ahmet, defterdarlıkta millî emlâk kâtibi elile Antakya Hatay. 27 — Çetin, sınıf 3 No. 383 Necati bey ilkokul Karantine İzmir. 28 — Süheylâ, Necati bey enstitüsü B. 2 Bursa. 29 — Necdet, Karşıyaka Soğukkuyu Fevzi paşa ilkokul ... 3 No. 2 İzmir. 30 — İhsan Şeyh mah. 962 nci sok. No. 14 Tilkilik İzmir. 31 — Türkân. kız lisesi A. 2 talebelerinden No 1362 Ankara. 32 — Gönül, Atatürk bulvarı Foto Ap. No. 8 Yenişehir Ankara 33 — Sevim, tahakuk memuru Burhan kızı Çatalca. 34 — Mansur, Vefa lisesi A. 4 No. 52 İstanbul. 35 — Şeref, Mumhane sok. No. 13 Arnavutköy İstanbul. 36 — Mesut, Değirdağı Halit bey ilkokul S. 4 B. No. 945 İzmir. 37 — İzzet, merkez komiseri Harun oğlu Kocaeli. 38 — Osman, Şişli istasyon Ap. kat 2 İstanbul. 39 — Rahmi Gider Cümhuriyet mah. Kaptan sok. No. 16 Eskişehir. 40 — Kemal Ulugazi mah. Kaplan oğlu sok. No. A-6 Samsun. 41 — Nihat, 19 mayıs mah. Hürriyet caddesi No. 15 Samsun. 42 — Yüksel 19 mayıs mah. Hürriyet caddesi A-26 No. Samsun. 43 — Davit, Yeniköy K. bakkal sok. No. 18 İstanbul. 44 — Nâzân, Selimiye Harem iskele sok. No. 33 Üsküdar İstanbul. 45 — Ali, Kale yazısı mah. No. 9 Sinop. 46 — Özkan, Keçiören karakol karşısı No. 23 Ankara. 47 — Hüseyin, Atatürk mah. eski mahkeme sok. No. 15 Çanakkale. 48 — Sadi, Kabataş erkek lisesi D. 4 No. 1288 İstanbul. 49 — Nevzat, kâğıt fabrikası anbar memuru Ali Can elile İzmit. 50 — Oğuz, Galatasaray lisesi 7 de No. 1394 İstanbul.

Bir el ateş

— Baştarafı 5 inci sahifede —

Birden aklına geldi ve hemen arka cebinden tabancasını çıkardı. Yola çıkarken yanına babasının hediye ettiği tabancayı almayı unutmamıştı. Babası ona bu tabancayı verirken:

— Bunu sana yalnız bir şartla hediye ediyorum, demişti. Ancak lâzım olduğu zaman kullanacaksın.

Tabancayı ilk defa olarak kullanmak için de bundan daha lâzımlı bir zaman olamazdı.

Ateş etmeden önce, bir kere daha baktı: Adam, halatı kesmek için bıçağı çekmek üzere idi.

Dursun ileri doğru bir adım daha atarak ateş etti.

Tabancanın sesi gecenin derinliğinde müthiş bir patlama gibi duyuldu. «Marti» de uyumakta olanların hepsi yerlerinden fırlayarak kalktılar.

Biraz sonra kaptan, Dursun'un yanında idi. Cesur çocuk ona meseleyi anlattı. Yağız kaptan:

— Aferin oğlum, dedi. Çok iyi düşünüp çok akıllı davranmışsın. Bizi soyguncuların elinden kurtardın, bütün gemidekilerin adına sana teşekkür ederim.

O sırada takanın motörünün işlemiye başladığı duyuldu. Bu suretle motörün bozuk olmadığı, soyguncuların tuzak olarak bu masalı uydurdukları anlaşılıyordu. Fakat, kaçmalarına fırsat verilmedi, her iki vapurdan inen gemiciler takacıları yakaladılar.

İstanbula gelinceye kadar, Dursun «Marti» de bütün yolcuların arasında bir kahraman olarak saygı ve sevgi kazandı.

Bilmece

9 harfli şifali bir kış yemişiyim. Daima iki arkadaş çıkarız. Burada yalnızım: Baştan 1, 2, 3, 4, 5 inci harflerim Anadoluda bulunan suya düşkün faydalı bir hayvan. Adı: 5, 6, 7 nci harflerim bir erkek ismi. 5, 8, 9 uncu harflerim ailemizden çok sevdiğimiz birine verilen isimdir.

Bu bilmeceyi doğru çözenler arasında 50 kişiye muhtelif hediyeler verilecektir.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 15 inci Bilmece işyarlığı — Posta kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANUL

Ebedî Şef
ATATÜRK'E Ait
Büyük Tablolar

Sınıf Dergilerinin
üçüncü sayısı
olarak

10 İkinci Teşrinde Çıkıyor

Her Türk çocuğu bu tabloları evlerinin ve Okullarının en kutsal köşelerinde bulundurmalıdırlar

ABONE

SENELİĞİ :	400 Kuruş
ALTI AYLIĞI:	200 Kuruş
ÜÇ AYLIĞI :	100 Kuruştur.

Yabancı memleketlere iki mislidir.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü:
Ö. Lûtfi TARHAN

MÜESSİSİ:
M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu
Ankara Caddesi No: 72
Basıldığı yer: ÜLKÜ MATBAASI

Aslan Prens
ASLAN PRENS SİR GAVEN'LE DOST OLDU. YOLDA ÇILGIN GİBİ KAÇAN KÖYLÜLER GÖRDÜLER. BUNLAR BİR DENİZ EJDERİNDEN KAÇIYORLARDI. HEMEN HÜCUMA GEÇTİLER. DEV KIZGINLIKLA ONLARA SALDIRDI.
ASLAN PRENS ESİRİN BAĞLI KOLLARINI KESTİ. HER İKİSİ BİRDEN DEVİN KARŞI YÖNÜNE GEÇTİLER.
HALBUKİ DEV ATINDAN DÜŞEN GAVEN'E TEKRAR DÖNDÜ.
ŞÖVALYE AYAKLARI ÜZERİNDE GERİNMİŞ OLDUĞU HALDE DEVİ BEKLERKEN ARKADAŞLARI DA-
İMDADA KOŞTULAR. FAKAT DENİZ EJDERİ ÖLDÜRÜCÜ VURUŞLARINI GAVEN'E İNDİRMEĞE HAZIRLANIRKEN ODA ÜMİTSİZ BİR MUDAFAADA BULUNMUŞTU..
FAKAT HIZLA GELEN AT DEVİN BAŞINA ÇARPARAK BU HÜCUMU YARI BIRAKTIRDI.
İŞTE TAM BU SIRADA, ASLAN PRENS EJDERİN CAN NOKTASINI BULARAK MIZRAĞINI SAPLADI.
EJDER BÜYÜK KIVRANMALAR ARASINDA ÖLÜRKEN ONLAR DA YOLLARINA KOYULDULAR.
TAM BU SIRADA ASLAN PRENS GAVEN'DEN EJDER İLE KAHRAMANCA ÇARPIŞAN ESİRİN ÖZGÜRLÜĞÜNE KAVUŞMASINI İSTEDİ
GAVEN ESİRİN AFFINI KABUL ETTİ.
— ARKASI VAR —